

nogen Forbindelse med Fattigvæsenet, ja endog slet ikke at være trængende. Loven henviser disse de raæste og mest henhængsløse Personer til Evangsarbejdsanstalten, og er vel gaaet ud fra, at denne efter sit Navn er i Stand til at tvinge dem til Arbejde. Dette er imidlertid i saare ringe Grad Tilfældet. Det vilde naturligvis være en Overdrivelse at sige, at det som Forholdene ere, væsentligt beror paa Fangerne selv, om de ville arbejde eller ikke, men man kommer dog derved ikke meget langt fra Sandheden. Det maa jo nemlig erindres, at de fleste Evangshusstraffe ere fortlvarende, 12, 18, 24 Dage, og Omstændighederne ere saa totalt forskellige fra Forholdene i en egentlig Straffeanstalt, at en Sammenligning med disse, der desuden ere udrustede med ganske andre Evangsmidler, er unyttig. Naar altsaa en Person er indsat i Evangsarbejdsanstalten, ville nogle Dage hengaa, inden det bliver klart, at det er Mangel paa Villie, ikke Evne, der medfører, at han præsterer et ringere Arbejde end foreskrevet, ligesom der jo ogsaa maa hengaa nogle Dage til den høist fornødne Instruktion. Nogle Dage vil man derefter forsøge med Paamindeelser og Advarsler, hvorefter man først, naar disse vise sig unyttige, kan anvende Cellestraf. Men i Cellen kan man ikke tvinge ham til Arbejde, og denne Straf søles overhovedet kun som et Onde, for saa vidt han sætter Pris paa det Selvfab, han fjernes fra, altsaa ved den Redfommelighed, Opholdet i Cellen fører med sig. Denne afværger han dog for en Del ved at sove Tiden bort, og da Bestemmelsen i Fattiglovens § 41 i alt Fald af Politidirektøren fortolkes saaledes, at Cellestraffen ikke kan itendes for længere Tid, end Evangshusstraffen varer, bliver der kun, naar Evangshusstraffen er over 60—90 Dage, Mulighed for at itende ham indtil 2 Maaneders Cellestraf. Han faar i det langt overvejende Antal af Tilfælde kun Cellestraf i Resten af Evangshustiden, d. v. s. nogle ganske faa Dage eller Uger, og faar saaledes sin Villie frem — ikke at arbejde. Men det samme kan i Virkeligheden finde Sted, naar han er dømt til længere Tids Evangshusstraf. Han sørger da i Reglen for saa nogenlunde at præstere det fordrede Minimum af Arbejde i Begyndelsen; men, naar den Tid nærmer sig, da han skal løslades, hører han helt eller delvist op med at arbejde. Man kan flytte ham fra Fællesstuerne over i Cellen; men Arbejdet er standset. Om de „Stærpeller“ af Cellestraffen, Paragraffen nævner, kan man fatte sig i Rorthed: det er Forbrydelse af Overarbejdspenge, der ikke eksisterer — Udelukkelse fra Arbejde, noget, han selv har iværksat, idet han ikke med Loven har anset Arbejdet som en Begunstigelse, der kunde tages fra ham, men som en Byrde, han har befriet sig for. Hvad endelig angaar den i Paragraffen nævnte fjerde Straf for Personer, hvem der er itendt Cellestraf, saa er det en meget problematisk Straf. Den vender sig let imod Opsynet. Thi godvillig tager Fangerne ikke Spændetruelsen paa, og skal han altsaa tvinges, kommer man let til Haandgribeligheder, hvorved Opsynet brutaliseres.

Noget lignende kan anføres mod den ikke i Evangsarbejdsanstalterne anvendelige Bryggestraf (Rotting), skønt det naturligvis vilde have sin Betydning, hvis Fangerne vidste, at denne Straf kunde anvendes, hvor de forbryde sig mod Evangshusets Orden. Man er imidlertid meget lidet tilbøjelig til at anbefale at søge Rotting indført som disciplinær Straf i Evangsarbejdsanstalten, men skal dog henpege paa den Besynderlighed, at Personer, der ere anholdte, altsaa ikke overbeviste, for Overtrædelse af Lov 11te Maj 1897, i Genhold til Arrestreglementet B. § 12 kunne straffes med Rotting for grove Brud paa den Orden, som bør finde Sted i Arresten, medens de, naar de ere overbeviste og have faaet deres Dom, ikke kunne itendes denne Straf for den samme Forfeelse i Evangsarbejdsanstalten og altsaa komme under en mildere Tugt, efter at Dommen er falden.

Naar man nu skal anføre, i hvilken Retning man kunde ønske Straffebestemmelserne i hoslagte Reglements § 12 supplerede med passende Straffe — om fornødent ved Hjælp af en Lovforandring — skal man tillade sig atter at henwise til sin Skrivelse 4de Maj 1893 til Indenrigsministeriet.

Der er nu for det første: haardt Veje, d. v. s., at man lader Fangerne sove paa Gulvet eller paa en Bræks. Dette er vel for den aldeles overvejende Del af Evangsarbejdsanstaltens Besætning aldeles ikke nogen haard Straf. De fleste af de indlagte have mange Gange i deres Liv maattet tage til Takke med et saadant Natteleje, og navnlig om Sommeren hører det til Dagens Orden, at Politiet afleverer til det herværende Fattigvæsen Personer, der ere tagne i Bygninger under Opsørelse,